

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Imperator Carolus fratrem Ferdinandum in Romanorum Regem eligi
curat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

sam & reformandam Ecclesiam auxilium implo-
rant. Huic federi igitur Christianus, qui armis
Daniae regnum occupaverat, subscripsit. In idem
receptus fuit Dux Wirtembergicus, contra No-
rimbergensis conventus decretum. Illi quidem, ut
regnum suum stabiliret, nulla, expeditior ratio visa
est, quam si religionem mutaret: quod & fecit Lu-
therani Prædicantis seu Ministri manibus corona-
tus Huicverò ob ditiones litigiosas res erat: sed
mutatio hæc Religionis in Dania integrum sibi ca-
put postulat. Henricus Angliæ Rex quamvis a Pro-
testantiū federe diu alienus esset; ad multa tamen
Pontificis & Cæsaris odio, posthabitâ, quam Deo
debebat obedientiam, consensit, & res eorum non
parum promovit ac tandem federi se iunxit. A fe-
dere tamen exclusi sunt Sacramentarij Zuingliani
& Helvetij: de quibus Joannes Fridericus ad pa-
trem, qui tum ægrotus decumbebat, relaturum se
dicebat. Lutherus postea tam acriter se opposuit,
ut aditus eis omnino fuerit præclusus.

II. Cæsar uti dictum est quamvis tum in flore
ætatis adhuc esset constitutus, metuens ne ex mor-
te sua novæ de successione turbæ nascerentur, de
fratre Ferdinando in Romanorum Regem eligen-
do & Imperij successore designando cogitatione
susceperat. Aiunt quidam Carolum V. videntem
molem Regnorum distitorum, & quod dum uni
præfens rebellionem componit, alteri occasio de-
tur insurgendi, & pacem pessundandi, in eam men-
tem devenisse; quidam vero aliter interpretantur,
in hoc magis illud spectasse quomodo Imperij suc-
cessionem in suæ familiæ linea continuaret & ve-
lut hæreditariam redderet, quam quomodo reli-
gionem restauraret, eoque postea in Concilio
Tridentino Bullam auream corrigere, & in præju-
diciū Maximiliani II. Philippum filium in re-
gem Romanorum eligi voluisse: ut videre est ex
epistola quadam Jacobi Amioti ad Morvillerium
Gallorum Regis Consiliarium. Sed hoc posterius
quantam fidem mereatur non satis apparet. Ve-
runtamen Protestantes ægre tulisse electionem il-
lam perspicue per Saxonem protestando declaravit.
Non multo post Cæsar, componendi dissidij reli-
gionis causa, conventum indicit Spiræ. Eo Saxo
evocatus, ita se excusavit, ut diceret non modo ad
professiones inhabilem se esse, verum etiam ubicumque fu-
turus, non se posse verbi divini doctrinam & prædicatio-
ne carere; & rem omnino postulare, ut Lutherum eò
secum adducat, &c. His tergiversationibus effectum
est, ut conventus ille Ratisbonam, fuerit remissus

ad sequentis Anni 1532 initium. Interea mense
Junio Anni 1533. Protestantes Francofurti con-
ventum indixerunt, absente licet Saxone & ægro,
eam occasionem nactus Albertus Moguntinus ac
Ludovicus Palatinus Cæsaris nomine, quem ur-
gebat fama Turcicæ irruptionis, pacis actionem
Protestantibus obtulere, ad 20. Augusti diem, sed
ea actio in sequentem annum est protracta, donec
tandem post conventus Ratisbonæ à Cæsarianis
& Schvveinitij à Protestantibus habitos, tertia Ju-
nij Protestantes Norimbergæ convenientes, & de
pace ob Turcas componenda Conventi, non nisi
consulto Luthero tandem 23. Julij Anni 1532. pa-
cem civilem Religionis usque ad Generale Con-
cilium sanxere, cum Cæsarianis, quam secunda
Augusti Cæsar ratam habuit. (c) Interea rumor
de ingenti bellico apparatu (quo Solimanus de
Lutheri conatibus certior factus, & Christianorū
dissidijs fretus, immo, ut nonnulli aiunt, ab ipsis
Protestantibus sollicitatus, Hungariam invadere
parabat, ob quem Imperator, tantam Christianæ
reipublicæ tempestatem imminere, & à Protestan-
tibus nulla alia ratione auxilia impetrari posse vi-
dens, pacem publicam totius Germaniæ nec cui-
quā ulla religionis causa, molestia aut vis fiat, donec per
Conciliū, cuius tum magna erat expectatio, certi aliquis
esset decretum sanciverat, non vanum fuisse docuit
eventus irrumptibus in Austriam Turcis. Ira-
que Imperator tandem Protestantium merulibe-
ratus, in Austriam proficiscitur, & postis ad Vien-
nam, quam Solimanus obsederat, castris, effusam
Turcarum populationem non solum coerct, sed
& ditionibus Christianis, cæsis multis millibus fu-
gavit, quibus domum reversis, Imperator quoque
exercitum dimittit, non multo post in Italiam
profectus, ut cum Pontifice, de sanandis tam Reli-
gionis quam Reipublicæ vulneribus, consilia con-
ferret. vix pacem illam civilem Religionis Cæsar
coactus extremis Reipublicæ periculis secunda
Augusti die confirmaverat, cum Joannes Saxoniæ
Electo, illius Friderici (qui Lutherum primus
contra Ecclesiam fovit) frater auctorque Prote-
stantium ad extrema vocatus, durissimo agone (d)
16. Augusti est ad Dei Tribunal evocatus, cui filius
eius Joannes-Fridericus tam in ditionibus, quam
Protestantium directione successit.

II

III. Cle-

c Vlenberg Vit. Luth. cap. 24. n. 1. Bzovius in Anna-
libus &c. d Vlenberg. Vit. Luth. c. 24. n. 4. ex Authoribus
Lutheranis & Surio.